

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Paweł Kołodziejcki

SSN Adam Roch (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Marka Zajkowskiego,
w sprawie **S. K.** i **T. F.** skazanych za czyny z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 19 marca 2024 r.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w
Poznaniu z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt III K 103/22

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań - Nowe Miasto i Wilda w
Poznaniu.**

[PGW]

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniach 13.06.2021 r. i 20.06.2021 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z T. F., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu budowy przy ul. [...] w P. zabrał w celu przywłaszczenia miedziany przewód o łącznej wartości 13.100 złotych oraz uszkodził mienie o łącznej wartości 12.540 zł, działając na szkodę „[...]” S.A. w C. i tak:
 1. dnia 13.06.2021 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 300 metrów miedzianego przewodu zasilającego o wartości 5.100 zł oraz uszkodził instalację elektryczną poprzez wycięcie przewodów miedzianych, powodując straty na kwotę 6.270 zł;
 2. dnia 20.06.2021 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 470 miedzianego przewodu zasilającego o wartości 8.000 zł oraz uszkodził instalację elektryczną poprzez wycięcie przewodów miedzianych, powodując straty na kwotę 6.270 zł,tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.;
3. dnia 24.06.2021 r. w P. z terenu budowy przy ul. [...] w P., zabrał w celu przywłaszczenia 55 metrów miedzianego przewodu zasilającego o łącznej wartości 1.200 zł oraz uszkodził instalację elektryczną poprzez wycięcie przewodów miedzianych, powodując straty na kwotę 1.200 zł, działając na szkodę „[...]” S.A. w C., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

T. F. został oskarżony o to, że w dniach 13.06.2021 r. i 20.06.2021 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. K., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu budowy przy ul. [...] w P. zabrał w celu przywłaszczenia miedziany przewód o łącznej wartości 13.100 złotych oraz uszkodził mienie o łącznej wartości 12.540 zł, działając na szkodę „[...]” S.A. w C. i tak:

1. dnia 13.06.2021 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 300 metrów miedzianego przewodu zasilającego o wartości 5.100 zł oraz uszkodził instalację elektryczną poprzez wycięcie przewodów miedzianych, powodując straty na kwotę 6.270 zł;

2. dnia 20.06.2021 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 470 miedzianego przewodu zasilającego o wartości 8000 zł oraz uszkodził instalację elektryczną poprzez wycięcie przewodów miedzianych, powodując straty na kwotę 6.270 zł, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

Wyrokiem nakazowym z dnia 1 marca 2022 roku, sygn. akt III K 103/22, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu:

1. uznał oskarżonego S. K. za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i za ten występki na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 57b k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę 350 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;
2. uznał oskarżonego S. K. za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten występki na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec S. K. w punktach 1 i 2 wyroku kary jednostkowe grzywny i wymierzył mu karę łączną 500 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;
4. uznał oskarżonego T. F. za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i za ten występki na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 57b k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron.

Kasację od powyższego wyroku nakazowego na niekorzyść skazanych wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego i procesowego, a mianowicie art. 37a § 1 k.k., poprzez jego niezasadne zastosowanie w sytuacji uznania oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów ciągłych, stanowiących występkę z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i skazania ich na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu m. in. art. 57b k.k., co skutkowało

niezasadnym orzeczeniem grzywny w sytuacji, gdy art. 57b k.k. obligował sąd do wymierzenia oskarżonym kar pozbawienia wolności, której to orzeczenie nie jest przewidziane w trybie nakazowym, a gdzie orzeczone kary grzywny zostały nadto z rażącą obrazą art. 502 § 1 k.p.k. określone powyżej górnej granicy przewidzianej tym przepisem, a mianowicie: wobec S. K. kara łączna grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, wymierzona w miejsce jednostkowych kar grzywien w wysokości 350 i 300 stawek dziennych, zaś wobec oskarżonego T. F. kara grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, podczas gdy art. 502 § 1 k.p.k. dopuszcza możliwość orzeczenia wyrokiem nakazowym jedynie kary ograniczenia wolności lub grzywny w wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200.000 złotych.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna, doprowadzając do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Złożony w trybie art. 521 k.p.k. nadzwyczajny środek odwoławczy sprowadza się do przyjęcia trafnego założenia o braku możliwości zastosowania art. 37a § 1 k.k. przy skazaniu za przewidziany w art. 12 § 1 k.k. czyn ciągły. Powodem powyższej konkluzji jest treść art. 57b k.k., który to obliguje sąd przy skazaniu za przestępstwo ciągle do wymierzenia kary powyżej ustawowego zagrożenia.

Na wstępie jednak, dla oczyszczenia przedpola do dalszych rozważań, odnieść się należy do wskazania prawnomaterialnego charakteru regulacji przewidzianych w art. 37a § 1 k.k. oraz art. 57b k.k. Zauważyć bowiem należy, że doktryna prawa karnego dokonuje znaczeniowego rozróżnienia zagadnień w postaci ustawowego wymiaru kary, ustawowego zagrożenia karą oraz sądowego wymiaru kary.

Ustawowy wymiar kary to opisane normatywnie ramy prawne, w których następuje konkretyzacja przez sąd wymiaru kary stosowanego wobec sprawcy środka prawnokarnej reakcji na popełnienie czynu przestępnego. Bazowym jego

elementem jest zatem ustawowe zagrożenie, które odzwierciedla stopień karygodności określonej kategorii czynów zabronionych. Obejmuje on także konstytucyjne i kodeksowe regulacje określające zasady i dyrektywy wymiaru kary. Na jego granice nie mogą mieć wpływu jakiejkolwiek czynniki indywidualizujące, występujące w realiach konkretnego stanu faktycznego (por. J. Wojciechowska (w:) E. Bieńkowska, B. Kunicka-Michalska, G. Rejman (red.), J. Wojciechowska, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 1999, s. 915; V. Konarska-Wrzošek, Dyrektywy wyboru kary w polskim ustawodawstwie karnym, Toruń 2002, s. 54 i n.; A. Sakowicz, Modyfikacja ustawowego zagrożenia karą poprzez art. 37a Kodeksu karnego (wybrane zagadnienia), Studia prawnicze KUL 3 (63) 2015, s. 47-48). Ustawowe zagrożenie karą to z kolei wymiar kary, jaki przewidziany jest w przepisie zawierającym jurydyczny opis czynu zabronionego. Można zatem przyjąć, że wszystko co leży poza typem, a odbija się w kwestii kary, nie wchodzi do ustawowego zagrożenia (W. Wolter, Glosa do uchwały 7 sędziów SN z dnia 29 marca 1976 r., sygn. VI KZP 46/75, NP 1976, nr 9). Ostatnie natomiast spośród ww. pojęć, tj. sądowy wymiar kary, stanowi konkretyzację wymiaru kary *in concreto*. Stanowi on zatem, po ustaleniu ustawowego wymiaru kary, jej sądową indywidualizację w ramach konkretnych okoliczności sprawy.

Powyższe uwagi o charakterze teoretycznym musiały zostać przytoczone dla należytego przedstawienia dalszych rozważań. Zdiagnozowanie bowiem możliwości łącznego zastosowania art. 37a § 1 k.k. i art. 57b § 1 k.k. wymaga właściwego ulokowania pierwszego z przywołanych przepisów w odpowiedniej kategorii. Art. 57b § 1 k.k. w sposób wyraźny i jak się wydaje niekwestionowany lokować należy w kategorii ustawowego zagrożenia.

Jeśli natomiast chodzi o art. 37a § 1 k.k., to przypomnieć należy, iż wprowadzony on został ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Przepis ten w pierwotnym brzmieniu umożliwiał sądowi, w zakresie przestępstw zagrożonych karą do 8 lat pozbawienia wolności, orzeczenie w miejsce kary pozbawienia wolności – kary grzywny lub kary ograniczenia wolności. W kontekście ówczesnej redakcji art. 37a § 1 k.k. w literaturze przyjęty został pogląd, że przepis ten modyfikował ustawowe zagrożenie karą poprzez wprowadzenie kary grzywny oraz kary ograniczenia wolności do

ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat. Jak trafnie bowiem zauważono, powyższy efekt był skutkiem działania ustawodawcy, nie zaś sądu (A. Sakowicz, *Modyfikacja ustawowego zagrożenia...*, s. 52). Tym samym art. 37a k.k. uzupełniał informację normatywną o ustawowym zagrożeniu karą za popełnienie czynów zabronionych, opisanych w poszczególnych przepisach spełniających funkcje typizujące czyny zabronione pod groźbą kary, zarówno w obrębie Kodeksu karnego, jak i przepisów pozakodeksowych, dookreślając katalog kar przewidzianych za poszczególne czyny zabronione w zakresie tzw. ustawowego zagrożenia karą (Małecki M. [w:] W. Wróbel (red.), *Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz*, Kraków 2015, s. 286-288). Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego – na tle art. 37a § 1 k.k. – zbieżnie wskazano, że każdy typ czynu zabronionego zagrożony jednorodną sankcją w postaci kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 8 lat jest w rzeczywistości typem z alternatywnym zagrożeniem karą; norma sankcjonująca tworzona jest zatem z co najmniej dwóch przepisów – art. 37a k.k. i przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary (postanowienie SN z dnia 31 marca 2016 r., II KK 361/15, OSNKW 2016, nr 6, poz. 39). Poza sporem zatem pozostaje, iż pierwotne brzmienie art. 37a k.k., modyfikujące ustawowe zagrożenie karą, pozwalało na orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności nawet wtedy, gdy przewidziane przestępstwo zagrożone było wyłącznie karą pozbawienia wolności, a przepis części ogólnej (np. art. 57a § 1 k.k.) nakazywał wymierzenie kary powyżej ustawowego zagrożenia. Dopuszczalność takiego rozwiązania z łatwością odnaleźć zresztą można w jurydycznej praktyce (por. m. in. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 10 października 2019 r., II AKa 260/19, LEX nr 2749797).

Kształt art. 37a k.k. uległ jednak zasadniczej zmianie z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19, a zatem z dniem 24 czerwca 2020 roku (Dz.U.2020.1086 z dnia 2020.06.23). Wprowadzone tą ustawą modyfikacje dotyczyły zarówno charakteru omawianego przepisu, jak i przesłanek, od spełnienia których uzależniona jest możliwość wymierzenia przez sąd – zamiast przewidzianej w przepisie typizującym kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 8 lat – grzywny lub kary ograniczenia

wolności. W znowelizowanym brzmieniu dodano istotne zastrzeżenie, że dopiero w sytuacji, gdy wymierzona kara za dany występki przypisany danemu sprawcy nie byłaby surowsza od roku pozbawienia wolności, sąd uzyskuje kompetencję do skorzystania z możliwości orzeczenia zamiast tego rodzaju kary jednej z kar wolnościowych w postaci kary ograniczenia wolności albo grzywny (por. V. Konarska-Wrzosek [w:] A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, V. Konarska-Wrzosek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. IV, Warszawa 2023, art. 37a). Wprowadzona do treści art. 37a k.k. zmiana nakazująca dokonanie hipotetycznej sądowej oceny czy wymierzona sprawcy kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku stanowiła o materialnej ewolucji omawianego przepisu. Zmiana ta, w konfrontacji z uwagami poczynionymi na wstępie, nakazuje stwierdzić, że znowelizowany art. 37a k.k. z pewnością nie może być uznany za przepis modyfikujący ustawowe zagrożenie przestępstw zagrożonych wyłącznie karą pozbawienia wolności. Jego zastosowanie wiąże się już bowiem niewątpliwie z konkretyzacją wymiaru kary. Aktualne brzmienie art. 37a k.k. pozwala zatem stwierdzić, iż przepis ten określa instytucję sądowego wymiaru kary, powiązaną z określeniem tzw. sankcji alternatywnych. Dokonana nowelizacja przekształciła regulację przewidzianą w art. 37a k.k., nadając jej status instytucji powiązanej z procesem orzekania o konsekwencjach przypisanego przestępstwa *in concreto*, pozbawiając jednocześnie art. 37a k.k. statusu przepisu współokreślającego *in abstracto* ustawowe zagrożenie karą każdego typu przestępstwa zagrożonego w przepisie typizującym karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat. Aktualne brzmienie art. 37a k.k. przesądza, iż nie jest on związany z generalno-abstrakcyjnym określeniem ustawowego zagrożenia poszerzającego w sposób abstrakcyjny sferę decyzyjną sądu, lecz określa możliwe konsekwencje przypisania odpowiedzialności na płaszczyźnie wymiaru kary w konkretnym wypadku, z uwzględnieniem realiów faktycznych, w których dokonano wcześniej hipotetycznego wymiaru przewidzianej w przepisie typizującym kary pozbawienia wolności i uznano, iż zachodzą podstawy do rozważenia możliwości wymierzania sprawcy kary nieizolacyjnej. W takim układzie przepis art. 37a k.k. określa prawną podstawę wymiaru kary ograniczenia wolności lub grzywny i tym samym *in concreto* modyfikuje ustawowe zagrożenie, przekształcając w jednostkowym przypadku sankcję prostą (tj. przewidzianą w

przepisie typizującym wyłącznie karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat), w sankcje alternatywne. Zmiana charakteru instytucji przewidzianej w art. 37a k.k. ma zatem istotne znaczenie w procesie wykładni oraz wyznaczania zakresu zastosowania oraz przesłanek, od spełnienia których uzależnione jest skorzystanie przez sąd z przewidzianej w art. 37a k.k. możliwości wymierzania kar nieizolacyjnych (por. J. Giezek, P. Kardas, O normatywnych podstawach wymiaru kar nieizolacyjnych w przypadku drobnej i średniej przestępczości. Kilka uwag o zmodyfikowanej treści art. 37a k.k., Prok. i Pr. 2022, nr 7-8, s. 113).

W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że art. 57b w swej wymowie jednoznacznie obliguje sąd, by skazując za przestępstwo z zastosowaniem art. 12 § 1 k.k. wymierzać karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo **powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia**. Przepis ten zatem literalnie odnosi się do ustawowego zagrożenia. Powoduje to, że elementem ograniczającym możliwość zastosowania w takich wypadkach art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu po dniu 23 czerwca 2020 roku (został on ponownie znowelizowany na mocy art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 2022 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U.2022.2600 z dnia 2022.12.13) jest odwołanie do zagrożenia przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo. Ponieważ art. 37a § 1 k.k. nie modyfikuje po zmianach ustawowego zagrożenia przewidzianego w przepisie typizującym, a jedynie stwarza możliwość wymierzenia *in concreto* grzywny lub kary ograniczenia wolności w określonych rozmiarach, nie jest możliwe twierdzenie, że grzywna i kara ograniczenia wolności wskazane w art. 37a § 1 k.k. to kary przewidziane za przypisane sprawcy przestępstwo. Oznacza to, że w tych wypadkach nadzwyczajnego obostrzenia nie jest już możliwe zastosowanie art. 37a § 1 k.k. i wymierzenie sprawcy grzywny lub kary ograniczenia wolności. W konsekwencji należy stwierdzić, że przepis art. 37a k.k. nie odnosi się do przypadków, w których szczególne dyrektywy sądowego wymiaru kary obligują sąd do wymierzania sprawcy „kary przewidzianej za przypisane sprawcy przestępstwo” w wysokości nadzwyczajnie obostrzonej. To zatem przesądza, że w wypadku, gdy w przepisie typizującym przewidziana jest wyłącznie kara pozbawienia wolności, sąd zobligowany jest do wymierzenia jej właśnie, a nie kary innego rodzaju. Wynika to jednoznacznie ze zmiany charakteru dyrektywy przewidzianej w art. 37a k.k., który –

jak wskazano powyżej – przestał pełnić funkcję modyfikatora ustawowego zagrożenia karą o charakterze generalno-abstrakcyjnym (por. V. Konarska-Wrzosek [w:] A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, V. Konarska-Wrzosek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. IV, Warszawa 2023, art. 37a). Tożsame konkluzje prezentowane są w judykaturze zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych (m. in. wyrok SN z dnia 22 lutego 2023 r., V KK 331/22, LEX nr 3554474; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2023 r., II AKa 331/23, LEX nr 3688451).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy jednoznacznie stwierdzić trzeba, że orzekając w zakresie czynów zarzuconych oskarżonym, mających miejsce w 2021 roku, a zatem po wejściu w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku, sąd rejonowy nie był uprawniony w przypadku skazania za czyn popełniony w warunkach art. 12 § 1 k.k., skutkujący na mocy art. 57b k.k. ustawowym obostrzeniem ustawowego zagrożenia, do zastosowania art. 37a § 1 k.k. i wymierzenia kary wolnościowej. Powyższe uchybienie stanowiło rażącą obrazę prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia. Okoliczność ta obligowała zatem Sąd Najwyższy to uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że wyrok nakazowy dotknięty był również wadą polegającą na rażącym naruszeniu prawa procesowego, to jest art. 502 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Przywołany przepis (od dnia 15 kwietnia 2016 r.) stanowi, że wyrokiem nakazowym można orzec karę ograniczenia wolności lub grzywnę w wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200.000 złotych. Tymczasem sąd rejonowy wymierzył S. K. kary jednostkowe 350 (punkt 1 zaskarżonego wyroku) oraz 300 stawek dziennych grzywny (punkt 2 zaskarżonego wyroku) oraz karę łączną 500 stawek dziennych grzywny (punkt 3 zaskarżonego wyroku), zaś T. F. karę 300 stawek dziennych grzywny (punkt 4 zaskarżonego wyroku). Także więc i w tej części rozstrzygnięcia doszło do rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść wyroku (por. wyrok SN z dnia 30 lipca 2020 r., III KK 88/20, Lex nr 3150221; wyrok SN z dnia 25 stycznia 2021 r., IV KK 639/21, Lex nr 3394807). Niezastosowanie się do dyspozycji art. 502 § 1 k.p.k. w

zakresie górnej granicy orzeczonej kary grzywny zawsze ma istotny wpływ na treść wyroku (wyrok SN z dnia 5 grudnia 2017 r., II KK 381/17, Lex nr 24083-14). W piśmiennictwie i orzecznictwie jednolicie przy tym prezentowany jest pogląd, że górny limit grzywny możliwej do wymierzenia w wyroku nakazowym dotyczy nie tylko kar jednostkowych orzekanych w takim wyroku, ale także kary łącznej (m. in. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2015 r., II KK 358/15, Lex nr 1938680).

Orzekający ponownie sąd rejonowy uwzględni wskazania zawarte w niniejszym uzasadnieniu, zaś w przypadku ewentualnego decydowania o karze prawidłowo zastosuje normy prawa materialnego.

[PGW]

[ał]